

Arrest

nr. 174 410 van 9 september 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 8 september 2016 bij faxpost heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 september 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 september 2016 om 14u00.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. LEFEVERE, die *loco* advocaat M. VAN DER HASSELT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 januari 2016 dient de verzoeker een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Nadat vingerafdrukkenonderzoek via 'Eurodac' had uitgewezen dat de verzoeker op 11 januari 2016 in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend, richten de Belgische autoriteiten op 29 februari 2016 een

verzoek tot terugname aan de Duitse autoriteiten in toepassing van artikel op grond van artikel 18.1. b) van de Verordening nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (hierna: de Dublin III-verordening).

Op 10 maart 2016 antwoorden de Duitse autoriteiten dat de terugname voorlopig binnen de in artikel 25.1. van de Dublin III-verordening wordt geweigerd omdat nader onderzoek is vereist door de Duitse republiek. De Duitse autoriteiten melden tevens dat het resultaat van het nader onderzoek zal worden meegedeeld aan de Belgische autoriteiten.

Op 14 maart 2016 worden de Duitse autoriteiten verzocht om het verzoek tot terugname te herzien.

Op 17 augustus 2016 stemmen de Duitse autoriteiten alsnog in met de terugname op grond van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening.

Op 5 september 2016 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) om de verzoeker in toepassing van de criteria van de Dublin III-verordening over te dragen aan de Duitse autoriteiten en hem het verblijf te weigeren met bevel om zich onmiddellijk naar Duitsland te begeven.

Het besluit van de gemachtigde wordt geformaliseerd in een *“beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten”*, die op 6 september 2016 aan de verzoeker wordt ter kennis gebracht onder de vorm van een bijlage 26quater.

Het betreft de thans bestreden akte. Zij is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer (1), die verklaart te heten(1):

[...]

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

*Betrokkene verklaarde dat hij op 15.01.2016 in België is aangekomen. Op 21.01.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van Afghanistan te bezitten en geboren te zijn te Zaidabad en verklaarde 44 jaar oud te zijn (*1972).*

Uit het Eurodacverslag van 21.01.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 17.08.2016 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nooit elders asiel heeft aangevraagd . Betrokkene werd gevraagd of zijn vingerafdrukken in een ander land genomen werden. Betrokkene stelde dat dit het geval was maar dat de tolk vertelde dat niet voor asiel was. Gevraagd waar zijn vingerafdrukken genomen werden, verklaarde betrokkene dat dit in twee landen gebeurde nadat hij Servië verliet. Gevraagd naar de namen van deze landen, stelde betrokkene dat hij deze namen niet kan zeggen omdat het te moeilijke namen waren.

Betrokkene verklaarde verder tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 dat hij einde 2015 van Zaidabad per auto naar Kabul reisde om vervolgens per bus naar Nimrouz te reizen van waar hij per auto naar Teheran in Iran reisde. Vanuit Teheran zou betrokkene vervolgens per auto naar One in Turkije gereisd zijn. Betrokkene verklaarde dat hij in Turkije meerdere keren overgestapt is een andere auto en naar Bulgarije reisde waar hij tien dagen na zijn vertrek uit Teheran in Sofia zou zijn aangekomen waar hij bij de smokkelaar verbleef. De volgende dag zou betrokkene vanuit Bulgarije per auto naar een onbekende plaats gereisd zijn waarvan hij denkt dat het Servië was. Vanuit wat hij denkt dat Servië was, zou betrokkene te voet en per bus naar een onbekend land gereisd zijn waar hij de naam niet van kent. Daar zou hij drie keer overgestapt zijn vanwaar hij vervolgens per trein naar Frankfurt (Duitsland) gereisd zou zijn waar hij na twaalf of dertien dagen zou zijn aangekomen.

Gevraagd of zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden, verklaarde betrokkene dat de vingerafdrukken twee vingers in Duitsland genomen werden en dat hij er geen asiel aanvraag en hij niet

naar Duitsland wil. Betrokkene verklaarde dat hij er in een opvang voor vluchtelingen verbleef om vervolgens na drie dagen vanuit Frankfurt te vertrekken. Op 15.01.2016 zou betrokkene in België zijn aangekomen. Op 21.01.2016 vroeg betrokkene het statuut van vluchteling aan bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lidstaten niet te hebben verlaten. Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij buiten België nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat hij zijn vingerafdrukken gegeven heeft in Duitsland maar dat dit niet voor asiel was en dat hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22, 24, 36) en dat hij er gedurende drie dagen in een opvang voor vluchtelingen verbleef in Frankfurt (DVZ, vraag 37) alvorens van Duitsland naar België te reizen (DVZ, vraag 37) het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 21.01.2016, met name DE1160111MED03751 blijkt dat er door de Duitse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale-Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode "DE" verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van „Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT- systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Duitsland of deze intentie in Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registreren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Duitse autoriteiten.

De verklaring van betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar dat hij er zijn vingerafdrukken heeft gegeven (DVZ, vraag 36) doet niets af aan de bovenstaande vaststelling. Het gegeven dat men zich nadat er een verzoek tot internationale bescherming wordt geregistreerd door de bevoegde autoriteiten, in casu de Duitse, zich vervolgens doelbewust aan deze autoriteiten onttrekt omdat men naar België wil reizen om er asiel wil aan te vragen, doet geen afbreuk aan de bepalingen in Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 en doet geen afbreuk aan de toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking) (verder: Dublin-III-Verordening).

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 21.01.2016 waaruit blijkt dat er voor betrokkene een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Duitse autoriteiten niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar wel zijn vingerafdrukken heeft gegeven en er gedurende drie dagen in de opvang voor vluchtelingen in Frankfurt verbleef, werd op basis van deze gegevens en verklaringen op 29.02.2016 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt. Na een initiële weigering van de Duitse autoriteiten op 10.03.2016 omdat verder nazicht nodig was, gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening op 14.03.2016, hebben de Duitse autoriteiten op 17.08.2016 het Belgische terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening. De Duitse autoriteiten informeerden de Belgische autoriteiten in hun initiële weigering en later terugnameakkoord eveneens dat betrokkene op basis van zijn vingerafdrukken in Duitsland geregistreerd staat onder de gegevens van A. L., geboren op (...)1972 te Zahed Abad met het staatsburgerschap van Afghanistan.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Duitsland voor de behandeling van betrokkene zijn asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Duitsland een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van zijn asielaanvraag minder waarborgen in Duitsland dan in België zou genieten. Duitsland heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève dd. 28.07.1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Duitse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook

gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Duitse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt evenmin concrete elementen aan dat een terugkeer naar Duitsland een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene slaagt er evenmin in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Duitsland hem zonder meer zal repatriëren naar het land waarvan hij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft na zijn aankomst in Duitsland en vooraleer in het kader van zijn asielaanvraag is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft en dat hij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM. Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Duitse autoriteiten. Betrokkene brengt met betrekking tot de overdracht naar Duitsland geen concrete gegevens aan die zouden kunnen wijzen op een eventuele schending van art. 3 van het EVRM. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling die een verzet tegen de overdracht naar het voor de asielaanvraag verantwoordelijke Lidstaat zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat hij in België asiel aanvroeg en zich afvraagt waarom hij naar een ander land zou gaan. Gevraagd of er een probleem zou zijn indien betrokkene naar een van de landen moet gaan waar zijn vingerafdrukken werden genomen, verklaarde betrokkene dat als hij asiel wilde in die landen hij dit wel gedaan had (DVZ, vraag 33). Betrokkene werd gevraagd of Duitsland één van de landen was waar zijn vingerafdrukken genomen werden. Betrokkene verklaarde hier op dat zijn vingerafdrukken in Duitsland genomen werden maar dat hij er geen asiel heeft aangevraagd en dat hij niet naar Duitsland wil (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze verklaringen dient te worden opgemerkt dat betrokkene geen redenen aanhaalt met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden kunnen rechtvaardigen. Met betrekking tot de verklaring van betrokkene dat hij in België asiel heeft aangevraagd en dat als hij asiel wilde vragen in die andere landen, hij dat wel gedaan zou hebben (DVZ, vraag 33), dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Er dient dan ook te worden opgemerkt dat geen redenen aanbrengt die een verzet tegen een overdracht naar Duitsland zouden kunnen rechtvaardigen omwille van redenen die een verband houden met de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Duitse autoriteiten. Wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland dient te worden opgemerkt dat er op basis van een grondige analyse van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie in Duitsland wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van art. 3 van het EVRM bij een verwijdering van betrokkene naar Duitsland (Michael Kalkmann, "National Country Report Germany", AIDA – Asylum Information Database, december 2015, last updated 22.12.2015, ; Dominik Bender and Maria Bethke, "Dublin II Regulation National Report – Germany", European network for technical cooperation on the application of the Dublin II Regulation, December 2012; Amnesty International, "Amnesty International Report 2012: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2013; Amnesty International, "Amnesty International Report 2013: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2014, Amnesty International, "Amnesty International Report 2014/15: The State of the World's Human Rights: Germany", publicatie 2015; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2012", US Department of State, publicatie 2013; Bureau of Democracy, Human Rights and Labor, "Country Reports on Human Rights Practices for 2013", US Department of State, publicatie 2014) blijkt, dat men omdat men asielzoeker is of zou zijn in Duitsland of tot deze kwetsbare groep zou behoren, niet zonder meer en automatisch kan stellen dat men als asielzoeker in Duitsland automatisch deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte, vernederende en mensonwaardige behandelingen zoals bepaald in art. 3 van het EVRM en dit louter en alleen omdat men asielzoeker is of zou zijn. In de aangehaalde rapporten van deze toonaangevende en gezaghebbende organisaties zijn er geen dergelijke meldingen terug te vinden. In deze verschillende rapporten worden bovendien ook nergens melding gemaakt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele

tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Daarnaast heeft het UNHCR geen rapporten gepubliceerd waarin het UNHCR stelt dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor asielzoekers in Duitsland dergelijke structurele tekortkomingen vertoont waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Er zijn evenmin publicaties van het UNHCR beschikbaar waarin het UNHCR oproept om in het kader van de Dublin-Verordening geen personen te transfereren naar Duitsland omwille van structurele tekortkomingen in het Duitse systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen waardoor asielzoekers die in het kader van de Dublin-Verordening aan Duitsland worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Wat betreft de actuele situatie waarbij er in Duitsland momenteel een hoge instroom is van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten ten gevolge de politieke gebeurtenissen die plaatsgrepen en plaatsgripen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten dient echter te worden opgemerkt dat dit niet automatisch betekent dat betrokkene na haar overdracht aan de Duitse autoriteiten blootgesteld zal worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling en/of dat haar asielaanvraag niet met de nodige aandacht en objectiviteit zal worden behandeld. Er zijn evenmin recente objectieve publicaties van toonaangevende en gezaghebbende organisaties voorhanden waaruit blijkt dat de asielprocedure, opvang, gezondheidszorg en juridische bijstand in de Duitse asielprocedure en opvangmodaliteiten door de verhoogde instroom van asielzoekers in zijn geheel niet meer beschikbaar zijn noch dat eventuele tekortkomingen stelselmatig zijn. Wat betreft eventuele elementen van racisme, dient bovendien te worden opgemerkt dat geen enkele lidstaat volledig vrij is van discriminatie, xenofobie en onverdraagzaamheid. Dit impliceert echter niet automatisch dat wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers dat personen, die aan Duitsland worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Wat betreft de publicaties in analoge en digitale media met betrekking tot de verhoogde instroom van kandidaat-vluchtelingen en economische migranten in Duitsland en de organisatorische problemen die daar mee gepaard zouden gaan, dient echter te worden opgemerkt dat deze publicaties niet zonder meer als objectief en accuraat kunnen worden beschouwd. Het gegeven dat eender welk analoog of digitaal medium een artikel publiceert, bewijst immers niet de correctheid en objectiviteit van de erin vermelde feiten. De in analoge en digitale media gepubliceerde berichten en (politieke) meningen, zijn dan ook wat ze zijn, publicaties waar geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend en dit in tegenstelling tot de rapporten van toonaangevende, gezaghebbende nationale en internationale organisaties. Verder dient te worden opgemerkt dat het Hof van Justitie van de Europese Unie op 21 december 2011 in de gevoegde zaken C-411/10, N.S. versus Secretary of State for the Home Department en C-493/10, M.E. en andere versus Refugee Applications Commissioner Minister for Justice, Equality and Law Reform onder meer stelde dat het niet in overeenstemming zou zijn met de doelstellingen en het systeem van de Dublin-Verordening indien de geringste schending van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU en 2013/32/EU zou volstaan om de overdracht van een asielzoeker aan de normaal gesproken bevoegde Lidstaat te verhinderen. Door het vermoeden te vestigen dat de grondrechten van de asielzoeker zullen worden geëerbiedigd in de Lidstaat die normaal gesproken bevoegd is om haar asielverzoek te behandelen beoogt de Dublin-Verordening namelijk een duidelijke en hanteerbare methode in te voeren om snel te kunnen bepalen welke Lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek zoals met name in de punten 124 en 125 van de conclusie van Advocaat-Generaal V. Trstenjak van 22.09.2011 in de zaak in de zaak C-411/10 van N.S. versus Secretary of State for the Home Department blijkt. Daartoe voorziet de Dublin-Verordening in een regeling die inhoudt dat slechts één Lidstaat, die op basis van de objectieve criteria wordt aangewezen bevoegd is om een in een Unieland ingediend asielverzoek te behandelen.

Indien iedere niet-naleving van een afzonderlijke bepalingen van de richtlijnen 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU door de bevoegde Lidstaat in casu tot gevolg zou hebben dat de Lidstaat waarin een asielverzoek wordt ingediend, de asielzoeker niet aan die eerste Lidstaat kan overdragen, zou aan de in hoofdstuk III van de Dublin-II-Verordening vervatte criteria om de bevoegde Lidstaat te bepalen een extra uitsluitingscriterium worden toegevoegd volgens hetwelk onbeduidende schendingen van de eerder vermelde richtlijnen, in casu 2013/33/EU, 2011/95/EU of 2013/32/EU, in een bepaalde Lidstaat, ertoe kunnen leiden dat deze staat ontslagen wordt van de in deze Verordening bepaalde verplichtingen. Dit zou die verplichtingen elke inhoud ontnemen en de verwezenlijking van het doel, met name snel te bepalen welke Lidstaat bevoegd is om een in de Unie ingediend asielverzoek te behandelen, in gevaar brengen. Niettegenstaande dat een overdracht dus een schending kan uitmaken

in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie indien er ernstig gevreesd moet worden dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in de verantwoordelijke Lidstaat te kort schieten waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, dient te worden vastgesteld dat er op basis van een analyse van verschillende rapporten echter niet gesteld kan worden dat men als asielzoeker of louter en alleen omdat men deel zou uitmaken van de kwetsbare groep van asielzoekers, in Duitsland zonder meer en automatisch zal worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie of dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen in Duitsland te kort schieten of structurele tekortkoming vertoont waardoor asielzoekers die aan een Lidstaat worden overgedragen er onmenselijk of vernederend behandeld zouden worden in de zin van art. 3 van het EVRM of art. 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Op basis van een analyse van deze rapporten, waarvan een kopie in bijlage aan het administratief dossier van betrokkene wordt toegevoegd, en de door betrokkene aangehaalde verklaringen, kan er dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Duitse autoriteiten, op zijn leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in zijn zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Een loutere vrees voor een schending van art. 3 van het EVRM volstaat trouwens geenszins omdat deze niet gestoeld is op de eigen persoonlijke ervaring van betrokkene. Betrokkene moet dus kunnen aantonen dat hij ernstige redenen heeft om te vermoeden dat hij in Duitsland een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een behandeling die strijdig is met art. 3 van de EVRM.. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Duitsland er toe zal leiden dat hij gerepatrieerd zal worden naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Duitse autoriteiten hem zouden repatriëren naar het land waarvan hij verklaarde het staatsburgerschap te bezitten of naar het land waar hij zijn gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of hij al dan niet bescherming behoeft. De Duitse autoriteiten zullen bovendien tenminste zeven (07) werkdagen op voorhand in kennis gesteld worden van de overdracht van betrokkene zodat aangepaste opvang kan worden voorzien.

Met betrekking tot familieleden in België of Europa dient te worden opgemerkt dat betrokkene meerderjarig is en tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 verklaarde dat hij geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 20 & 21). Op basis van het voorgaande is een behandeling van het asielverzoek van betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening derhalve niet aan de orde. Met betrekking tot de persoon die hem vanuit Turkije tot België vergezelde, met name Z. Z. (o.v. ...), verklaarde betrokkene dat hij deze persoon niet van in zijn thuisland kende (DVZ, vraag 36). Met betrekking tot deze vriend dient te worden opgemerkt dat het hier een vriend betreft en geen gezinslid van betrokkene en derhalve niet valt onder de definitie van gezinsleden zoals gedefinieerd in art. 2.g van de Dublin-III-Verordening. Een toepassing van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van de Dublin-III-Verordening is derhalve niet aan de orde. Bovendien blijkt het uit het administratief dossier van deze verklaarde persoon met wie hij vanuit Turkije naar België reisde dat deze persoon op 31.08.2016 een beslissing bijlage 26quater met bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg naar aanleiding van het Duitse terugnameakkoord van 17.08.2016 op basis van art. 18§1b van de Dublin-III-Verordening.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is waarom betrokkene zijn asielaanvraag precies in België wil indienen, verklaarde betrokkene dat zijn schoonbroer H. zijn reis regelde en dat deze België verkoos. Gevraagd of betrokkene al ooit van België gehoord had, stelde betrokkene dacht hij nog nooit van België gehoord had (DVZ, vraag 31). Met betrekking tot deze verklaring, met name dat zijn schoonbroer H. de reis regelde en dat deze België verkoos, dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene of diens schoonbroer in diens keuze van het land waar hij asiel wil vragen omdat zijn schoonbroer voor België gekozen had, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een Lidstaat door betrokkene of diens schoonbroer kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen.

Met betrekking tot zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens zijn gehoor op de DVZ van 26.02.2016 dat hij zich goed voelt. Gevraagd of betrokkene medicatie neemt, stelde betrokkene dat dit niet het geval is (DVZ, vraag 32). gezond is. Er zijn in het administratief dossier van betrokkene geen gegronde redenen of elementen aanwezig waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen. Er zijn verder geen gegronde redenen of elementen aanwezig in het administratief dossier van betrokkene waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Duitsland. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Duitsland, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2011/95/EU, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Op basis van de verklaringen van betrokkene en de elementen aanwezig in het administratieve dossier van betrokkene kan er dan ook niet besloten worden dat er in het geval van betrokkene sprake is van specifieke noden of extreme kwetsbaarheid.

Gelet op al deze elementen, is er derhalve geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 6, art. 8, art. 9, art.10, art.11, art. 16 of art. 17 van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Duitsland toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van art. 18§1b van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking). Betrokkene is eveneens niet in het bezit van de in art. 2 van de Vreemdelingenwet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten. Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. Betrokkene zal teruggedleid worden naar Duitsland waar hij aan de bevoegde Duitse autoriteiten zal worden overgedragen.”

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het procedurereglement van de Raad (hierna: PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

2.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

2.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoeker zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verweerder. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

2.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een dergelijke bepaling van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) heeft willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten, gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Čonka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten, gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht, gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoekenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het

moelijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het EVRM.

2.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

2.3.2.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 3.2 en 18.1.b) van de Dublin III-verordening en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel wordt als volgt toegelicht:

“A. Principes

Artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet) laat gelden dat:

“Art. 51/5:

§1: Zodra de vreemdeling aan de grens of in het Rijk, overeenkomstig artikel 50, 50bis, 50ter of 51, een asielaanvraag indient, gaat de Minister of zijn gemachtigde, met toepassing van Europese regelgeving die België bindt, over tot het vaststellen van de Staat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het asielverzoek. (...)”

Artikel 3(2) van Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 (hierna Dublin III Verordening) laat gelden dat:

“Art.3 (2):

*Wanneer op basis van de in deze verordening vastgestelde criteria geen verantwoordelijke lidstaat kan worden aangewezen, is de lidstaat waar het verzoek om internationale bescherming het eerst werd ingediend, verantwoordelijk voor de behandeling ervan.
(...)”*

Artikel 18(1)b van de Dublin III Verordening laat gelden dat:

“Art. 18(1)b:

Een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;”

De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna Wet motivering bestuurshandelingen) laten gelden dat:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, moeten afdoende gemotiveerd zijn in de akte die de beslissing zelf bevat.

Sinds het arrest Ghezelbash (Hof van Justitie EU, 7 juni 2016, C-63/16) staat vast dat een asielzoeker ook kan procederen over een juiste toepassing van de criteria voor aanwijzing van de verantwoordelijke Dublinstaat, zelfs als de betrokken Dublinstaten het onderling eens zijn.

B. Toepassing in onderhavig geval

In de bestreden beslissing vinden we volgende verwijzing terug naar de zogenaamde asielaanvraag van verzoeker in Duitsland:

Uit het Euordacverslag van 21.01.2016 blijkt dat de vingerafdrukken van betrokkene door de Duitse autoriteiten in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem werden geregistreerd in het kader van een verzoek tot internationale bescherming. Op 17.08.2016 hebben de Duitse autoriteiten ingestemd met de terugname van bovengenoemd persoon.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn gehoor op DVZ van 26.02.2016 dat dit zijn eerste asielaanvraag in België is en dat hij eerder nooit elders asiel heeft aangevraagd. Betrokkene werd gevraagd of zijn vingerafdrukken in een ander land genomen werden. Betrokkene stelde dat dit het geval was maar dat de tolk vertelde dat niet voor asiel was.

Vooreerst dient met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat hij buiten België nergens anders asiel heeft aangevraagd maar dat hij zijn vingerafdrukken gegeven heeft in Duitsland maar dat dit niet voor asiel was en dat hij er geen asiel heeft aangevraagd (DVZ, vraag 22, 24, 36) en dat hij er gedurende drie dagen in een opvang voor vluchtelingen verbleef in Frankfurt (DVZ, vraag 37) alvorens van Duitsland naar België te reizen (DVZ, vraag 37) het volgende te worden opgemerkt. Uit de codering in het Eurodacverslag van 21.01.2016, met name DE1160111MED03751 blijkt dat er door de Duitse autoriteiten voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem. De codering '1' na de landencode 'DE' verwijst immers zoals vastgelegd in art. 24§4 van Verordening (EU) Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 betreffende de instelling van 'Eurodac' voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) Nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechthandhavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking), op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Duitsland of deze intentie in Duitsland niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Duitse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene nadat zijn vingerafdrukken genomen werden, in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem te registeren als asielzoeker indien hij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Duitse autoriteiten. De verklaring van betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar dat hij er zijn vingerafdrukken heeft gegeven (DVZ, vraag 36) doet niets af aan de bovenstaande vaststelling.

Het gegeven dat men zich nadat er een verzoek tot internationale bescherming wordt geregistreerd door de bevoegde autoriteiten, in casu de Duitse, zich vervolgens doelbewust aan deze autoriteiten onttrekt omdat men naar België wil reizen om er asiel wil aan te vragen, doet geen afbreuk aan de toepassing van de Verordening (EU) Nr. 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26.06.2013 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend (herschikking).

Verzoeker blijft echter ten stelligste ontkennen dat hij een asielaanvraag deed in Duitsland. Wel werden daar zijn vingerafdrukken genomen.

Verzoeker had van bij zijn vertrek uit Afghanistan eind 2015 de intentie om naar België te komen en hier asiel aan te vragen.

Verweerster bepaalt dat de vingerafdrukken in Duitsland werden genomen in het kader van een asielaanvraag en baseert zich hiervoor op de informatie in het Eurodac-systeem.

Zelfs indien verzoeker geregistreerd staat als zijnde asielaanvrager in Duitsland, wil verzoeker graag wijzen op de situatie in Duitsland waarbij meerdere gevallen gekend zijn van mensen die eind 2015/begin 2016 door Duitsland reisden en waarbij fouten werden gemaakt met de registratie in Eurodac.

Zo is het geval gekend waarbij Duitsland de terugname van 900 asielzoekers in Nederland weigert en dit omwille van het feit dat de betrokkenen geen asielverzoek in Duitsland hadden ingediend, alhoewel de Eurodac-registratie dat wel aangaf.

Duitsland bevestigde zelf dat er honderden gevallen zijn waarin vluchtelingen niet officieel hebben gevraagd om bescherming, maar ze wel verkeerdelijk als asielzoeker geregistreerd staan.

Zelfs indien Duitsland in casu uiteindelijk het terugnameverzoek aanvaard heeft, valt niet uit te sluiten dat er uit de Eurodac-registratie verkeerde conclusies zijn getrokken.

Verzoeker blijft volharden in het feit dat hij geen asielaanvraag ingediend heeft in Duitsland.

Gezien verzoeker geen asielaanvraag indiende in Duitsland, mocht er dan ook geen terugnameverzoek gericht word aan dat land met toepassing van artikel 51/5 van de Vreemdelingenwet en artikel 3(2) j° 18(1)b van Dublin III Verordening."

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen tegen deze een rechtsmiddel aan te wenden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De verzoeker betoogt dat uit de motivering van de bestreden akte niet blijkt waarom het terugnameverzoek in maart 2016 in eerste instantie werd geweigerd en waarom het in augustus 2016 toch werd aanvaard. Tevens zou niet worden geduid wat de inhoud is van het verzoek tot herziening dat op 14 maart 2016 werd gericht aan de Duitse autoriteiten en zou niet duidelijk zijn waarop de Belgische autoriteiten hun verzoek tot terugname hebben gericht aan Duitsland.

De Raad stelt dienaangaande vast dat uit de bewoordingen van de bestreden akte duidelijk blijkt dat de Duitse autoriteiten werden verzocht om de terugname van de verzoeker omdat uit vingerafdrukkenonderzoek is gebleken dat hij op 11 januari 2016 een asielaanvraag indiende in Duitsland. In zijn middel betwist de verzoeker dit gegeven, hetgeen meteen aantoonst dat de motivering op dit punt afdoende is.

Wat de initiële weigering van de Duitse autoriteiten betreft, stelt de bestreden akte duidelijk dat de Duitse instanties het verzoek tot terugname op 10 maart 2016 weigerden in afwachting van verder onderzoek. Deze vaststelling is in overeenstemming met de stukken van het administratief dossier, waarin zich de desbetreffende weigering van 10 maart 2016 bevindt. Ook op dit punt is de motivering draagkrachtig en pertinent.

Aangaande het uiteindelijke terugname-akkoord van 17 augustus 2016 vermeldt de bestreden akte dat de Duitse autoriteiten instemden met de terugname met toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening. Deze bepaling houdt in dat in Duitsland een verzoek om internationale bescherming in behandeling is. De vaststelling van de gemachtigde vindt steun in de stukken van het administratief dossier. De verzoeker toont niet aan op welke wijze deze motivering niet afdoende zou zijn teneinde de hierboven bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

Waar de verzoeker betoogt dat uit de bestreden akte niet blijkt wat de precieze inhoud is van het verzoek tot herziening, merkt de Raad op dat de gemachtigde op duidelijke wijze verwijst naar het op 14 maart 2016 verzonden verzoek tot herziening. In het administratief dossier bevindt zich een afschrift van dit verzoek. Hieruit blijkt dat België aan de Duitse autoriteiten vraagt om het terugnameverzoek opnieuw te onderzoeken in overeenstemming met artikel 5.2 van de verordening (EG) nr. 1560/2003. Hierbij stellen zij akte te nemen van de voorlopige weigering omwille van bijkomende onderzoeksverrichtingen en vragen zij uitdrukkelijk dat dit over dit bijkomend onderzoek zonder verwijl en zo vlug als mogelijk wordt gecommuniceerd in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening dat *“snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen”*.

Dienaangaande merkt de Raad op dat de motiveringsplicht niet zo ver reikt dat de gemachtigde de motieven zou moeten weergeven die de grondslag voor zijn motieven vormen (RvS 14 juli 2016, nr. 12.064 (c)). Bovendien dient opgemerkt te worden dat wanneer de informatie waarnaar wordt verwezen, is opgenomen in het administratief dossier, het volstaat in het kort het voorwerp en de bevindingen van dit stuk te vermelden, zonder dat het nodig is dit *in extenso* over te nemen of in bijlage te voegen (RvS 25 juni 2015, nr. 11.364 (c)). Het gegeven dat niet alle gronden voor het verzoek tot herziening in de bestreden akte worden hernomen, maakt op het eerste gezicht dan ook geen schending uit van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 is op het eerste gezicht niet aangetoond.

Waar de verzoeker blijft volharden in het feit dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland en waar hij hiertoe verwijst naar een Nederlands persartikel dat bericht dat Duitsland weigerde 900 asielzoekers terug te nemen omdat zij in Duitsland niet officieel om bescherming zouden hebben gevraagd, merkt de Raad op dat uit het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten op 17 augustus 2016 uitdrukkelijk hebben ingestemd met de terugname in toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening. Deze bepaling luidt als volgt: *“De verantwoordelijke lidstaat is verplicht een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen”*. Uit het administratief dossier blijkt tevens dat de Duitse autoriteiten hiertoe nadere onderzoeksdaden hebben verricht, naast de reeds in het terugname verzoek vervatte ‘Eurodac-treffer’. Het gegeven dat Duitsland na bijkomend onderzoek de terugname aanvaardt onder artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening, impliceert dat de verzoeker in Duitsland een asielaanvraag heeft ingediend die er in behandeling is. Tevens blijkt uit het administratief dossier dat zowel een onderzoek via de ‘Eurodac-database’ heeft uitgewezen dat verzoekers vingerafdrukken op 11 januari 2016 werden genomen in Duitsland. Deze vingerafdrukken gaan gepaard met de codering DE1(...). Uit artikel 2.3 van de Verordening (EG) Nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van “Eurodac” voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, de bepaling waarnaar de bestreden beslissing verwijst, blijkt dat de “1” na de landencode “DE” (voor Duitsland) voor verzoekers om internationale bescherming staat. De loutere volharding van de verzoeker in zijn verklaring dat hij geen asielaanvraag heeft ingediend in Duitsland, vermag hieraan geen afbreuk te doen. Ook de verwijzing naar een persartikel uit de Nederlandse pers, is niet dienstig. Voor zover dit persartikel inhoudelijk al met de realiteit zou overeenstemmen, dient immers te worden opgemerkt dat hieruit blijkt dat de Duitse autoriteiten wel degelijk een reden hebben opgegeven voor de weigering van de terugnameverzoeken door Nederland, met name omdat deze personen geen officieel verzoek tot bescherming hadden ingediend in Duitsland. *In casu* ligt geen dergelijk gemotiveerde weigering tot terugname voor, maar hebben de Duitse autoriteiten enkel aangegeven dat zij de terugname voorlopig weigerden, omdat verder onderzoek vereist was. Gelet op de hoger opgegeven vaststellingen, met name het uitdrukkelijke akkoord in toepassing van artikel 18.1.b) van de Dublin III-verordening en gelet op de duidelijke ‘Eurodac-treffer’, kan de verzoeker met zijn loutere ontkenning niet ernstig voorhouden dat in zijn concreet geval door de Duitse overheden fouten zouden zijn gemaakt in de registratie als asielzoeker.

Het terugnameverzoek van de Belgische autoriteiten berust *prima facie* dan ook op een correcte juridische en feitelijke grondslag.

Op het eerste gezicht blijkt derhalve niet dat de gemachtigde op incorrecte gronden toepassing heeft gemaakt van artikel 51/5 van de vreemdelingenwet. Een schending van de artikelen 3.2. en 18.1.b) van de Dublin III-verordening blijkt evenmin.

Het eerste middel is niet ernstig.

2.3.2.2. In een tweede middel beroept de verzoeker zich op de schending van artikel 25 van de Dublin III-verordening en de redelijke termijn in samenhang met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

De verzoeker betoogt als volgt:

“A. Principes

Overweging 5 van de Dublin II Verordening luidt als volgt:

“Deze methode moet zijn gebaseerd op objectieve en zowel voor de lidstaten als voor de betrokken asielzoekers eerlijke criteria. Met de methode moet met name snel kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het verlenen van internationale bescherming te waarborgen en de doelstelling om verzoeken om internationale bescherming snel te behandelen, niet te ondermijnen.

Artikel 23 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Art.23

(...)

2. Een verzoek tot terugname wordt zo snel mogelijk ingediend en in ieder geval binnen twee maanden na ontvangst van de Eurodac-treffer op grond van artikel 9, lid 5, van Verordening (EU) nr. 603/2013.

Indien het verzoek tot terugname is gebaseerd op ander bewijs dan de gegevens uit het Eurodac-systeem, wordt het terugnameverzoek aan de aangezochte lidstaat gezonden binnen drie maanden na de indiening van het verzoek om internationale bescherming in de zin van artikel 20, lid 2.”

Artikel 25 van de Dublin III Verordening luidt als volgt:

“Art.25

1. De aangezochte lidstaat verifieert de gegevens en neemt een besluit over het terugnameverzoek, en wel zo spoedig mogelijk en in ieder geval uiterlijk één maand na ontvangst van het verzoek. Wanneer het verzoek is gebaseerd op uit Eurodacsysteem verkregen gegevens, wordt die termijn teruggebracht tot twee weken.

2. Het zonder reactie laten verstrijken van de in lid 1 genoemde termijn van één maand of twee weken, staat gelijk met aanvaarding van het verzoek en houdt de verplichting in om de betrokken persoon terug te nemen en te zorgen voor passende regelingen voor de aankomst.”

B. Toepassing in onderhavig geval

In de bestreden beslissing vinden we volgende informatie terug betreffende de termijnen:

Rekening houdende met de resultaten uit het Eurodacverslag van 21.01.2016 waaruit blijkt dat er voor betrokkene een verzoek tot internationale bescherming werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacsysteem door de Duitse autoriteiten niettegenstaande de verklaringen van betrokkene dat hij in Duitsland geen asiel heeft aangevraagd maar wel zijn vingerafdrukken heeft gegeven en er gedurende drie dagen in de opvang voor vluchtelingen in Frankfurt verbleef, werd op basis van deze gegevens en verklaringen op 29.02.2016 een terugnameverzoek voor betrokkene op basis van art. 18§1b van de Dublin III Verordening aan de Duitse autoriteiten overgemaakt.

Na een initiële weigering van de Duitse autoriteiten op 10.03.2016 omdat verder nazicht nodig was, gevolgd door een Belgisch verzoek tot herziening op 14.03.2016, hebben de Duitse autoriteiten op 17.08.2016 het Belgisch terugnameverzoek voor betrokkene ingewilligd op basis van art. 18§1b van de Dublin III Verordening.

De Dublin III Verordening is duidelijk wat betreft de termijnen voor een verzoek tot terugname en het antwoord op dit verzoek.

Het terugnameverzoek van België aan Duitsland van 29.02.2016 werd tijdig uitgevoerd, zo ook wat betreft het antwoord van Duitsland op dit terugnameverzoek van 10.03.2016. Duitsland beantwoordde het terugnameverzoek met een weigering omdat verder nazicht nodig was.

De Dublin III Verordening geeft geen richtlijnen betreffende de termijnen die volgen op zo'n weigering in afwachting van verder onderzoek en de verzoek tot herziening.

België richtte een verzoek tot herziening aan Duitsland 4 dagen na de weigering van Duitsland (14.03.2016). Welke termijn loopt voor het antwoord van Duitsland op dit verzoek tot herziening? Werden hierover afspraken gemaakt tussen België en Duitsland?

Verzoeker wil zich alle rechten voorbehouden om nog aanvullende opmerkingen te maken voor Uw Raad nu hij het administratief dossier van verweerder maar voor de zitting zal kunnen raadplegen en er mogelijk nog aanvullende informatie/documenten aanwezig zijn in het dossier die thans niet door de verweerder werden opgenomen in de bestreden beslissing, doch die relevant kunnen zijn voor de beoordeling van het verzoek tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Indien we ervan uitgaan dat artikel 25 van de Dublin III Verordening hier van toepassing is, moet Duitsland binnen twee weken antwoorden wat 28.03.2016 zou zijn.

Indien er binnen die periode geen reactie kwam van Duitsland, mocht België uitgaan van een aanvaarding door Duitsland.

In casu antwoordde Duitsland pas op 17.08.2016, meer dan vijf maanden na het verzoek tot herziening!!

In de bestreden beslissing wordt geen informatie gegeven over eventuele afspraken tussen Duitsland en België over te volgen termijnen. Wel staat vast dat België gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap ondernomen heeft betreffende een eventuele terugname. Er werd geen nieuw verzoek tot herziening gericht aan Duitsland, noch werd er uitgegaan van een aanvaarding. Gedurende die ganse periode wordt er gewoon afgewacht tot Duitsland iets van zich laat horen wat in casu meer dan vijf maanden geduurd heeft!!

De Dublin III Verordening is in haar overwegingen en artikelen betreffende de termijnen duidelijk dat de verantwoordelijke lidstaat snel aangeduid moet worden en dat een terugname spoedig moet verlopen.

In casu werd door verzoeker op 21 januari 2016 een asielaanvraag ingediend in België. Slechts meer dan zeven maanden later; op 5 september 2016, wordt verzoeker bekend gemaakt dat hij naar Duitsland teruggestuurd wordt.

Deze termijn houdt een sterke overschrijding in van de termijnen die bepaald worden in artikel 25 van de Dublin III Verordening. En indien dit artikel 25 niet van toepassing zou zijn bij een verzoek tot herziening en het nodige antwoord daarop, dan nog kan niet anders gesteld worden dan dat de redelijke termijn hier schromelijk werd overschreden.

Er wordt trouwens geen enkele verklaring gegeven voor het feit dat België geen verdere stappen heeft ondernomen of over wat de beweegredenen waren van de Duitse autoriteiten om een antwoord op het terugnameverzoek zo lang op zich te laten wachten. De bestreden beslissing is dan ook niet afdoende gemotiveerd."

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de verzoeker in zijn tweede middel niet specifiek toelicht op welke wijze de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 zijn geschonden. De verzoeker voert een betoog over de redelijke termijn en de artikelen 23 en 25 van de Dublin III-verordening, maar dit betoog kan op het eerste gezicht niet dienstig op de voormelde bepalingen worden betrokken.

Uit de bespreking van het eerste middel blijkt voorts dat de duidelijke verwijzing in de bestreden akte naar het terugnameverzoek van 14 maart 2016, terwijl een afschrift van dit verzoek zich in het administratief dossier bevindt, geen schending uitmaakt van de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Uit de bewoordingen van dit verzoek tot herziening blijkt dat dit verzoek een juridische grondslag vindt in artikel 5.2. van de verordening (EG) nr. 1560/2003. De motiveringsplicht reikt niet zover dat in de bestreden

akte toelichting moet worden gegeven omtrent de precieze termijnen die op dergelijk verzoek tot herziening van toepassing zijn.

De verzoeker toont op het eerste gezicht dan ook niet aan dat de bestreden akte niet afdoende zou zijn gemotiveerd in het kader van deze betwisting. Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden aangenomen.

De verzoeker betoogt dat de Belgische staat gedurende de vijf maanden na hun verzoek tot herziening geen enkele stap heeft ondernomen betreffende een eventuele terugname en dat er geen nieuw verzoek tot herziening werd gericht, noch van een aanvaarding werd uitgegaan. Hij meent dat een periode van zeven maanden tussen het indienen van de asielaanvraag in België en het thans bestreden overdrachtsbesluit, een miskennis inhoudt van de redelijke termijn en van de termijnen vervat in artikel 25 van de Dublin III-verordening.

Dienaangaande wordt opgemerkt dat de verzoeker in zijn uiteenzettingen erkent dat het terugnameverzoek van 29 februari 2016 tijdig werd uitgevoerd en dat ook de weigering in afwachting van verder onderzoek van 10 maart 2016 tijdig was. Dit blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier. De 'Eurodac-treffer' dateert immers van 21 januari 2016, zodat overeenkomstig artikel 23.2. van de Dublin III-verordening daadwerkelijk binnen de twee maanden om de terugname werd verzocht. Ook het antwoord van 10 maart 2016 vanwege de Duitse autoriteiten is overeenstemming met de termijn, bepaald in artikel 25.1. van de Dublin III-verordening.

Waar de Duitse autoriteiten op 10 maart 2016 aanvankelijk het terugnameverzoek weigeren, wijst de Raad er op dat uit de motieven van de bestreden beslissing en uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat het slechts gaat om een voorlopige weigering in afwachting van verder onderzoek. Dit wordt door de verzoeker geenszins betwist.

In dit kader dient gewezen te worden op het bepaalde in artikel 5 van de verordening (EG) Nr. 1560/2003 van de commissie van 2 september 2003 houdende uitvoeringsbepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 van de Raad tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend, zoals gewijzigd door de uitvoeringsverordening (EU) nr. 118/2014 van de commissie:

"1. Wanneer de aangezochte lidstaat na onderzoek van oordeel is dat op grond van de voorgelegde elementen niet kan worden besloten dat hij verantwoordelijk is, wordt het negatieve antwoord dat hij de verzoekende lidstaat toezendt uitvoerig gemotiveerd en worden de redenen voor de weigering in detail uiteengezet.

2. Wanneer de verzoekende lidstaat van oordeel is dat de weigering op een beoordelingsfout berust of wanneer hij over aanvullende elementen beschikt die hij kan doen gelden, kan hij vragen dat zijn verzoek opnieuw wordt onderzocht. Van deze mogelijkheid moet gebruik worden gemaakt binnen de drie weken na ontvangst van het negatieve antwoord. De aangezochte lidstaat beijvert zich om binnen twee weken te antwoorden. Deze aanvullende procedure leidt er in geen geval toe dat de in artikel 18, leden 1 en 6, en artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan."

In casu blijkt dat de Duitse autoriteiten het terugnameverzoek op 10 maart 2016 weigerden, met de mededeling dat het om een voorlopige weigering gaat omdat nog verder onderzoek nodig was door de Duitse instanties. Deze weigering bevat dan ook niet de in artikel 5.1 van de hierboven geciteerde verordening 1560/2003 precieze redenen waarop de weigering is gestoeld. Aangezien het wel om een uitdrukkelijke weigering van de terugname gaat, kan op het eerste gezicht echter niet worden ingezien op welke basis de Belgische autoriteiten konden uitgaan van een zogenaamd 'Tacit-agreement', zoals bepaald in artikel 25.2 van de Dublin III-verordening. Hiertoe is immers vereist dat er geen enkel antwoord komt vanwege de aangezochte lidstaat binnen de twee weken na het verzoek tot terugname. De verzoeker kan de gemachtigde dan ook niet verwijten dat hij niet is uitgegaan van een aanvaarding van de terugname.

Aan de andere kant dient te worden vastgesteld dat de Belgische autoriteiten werden geconfronteerd met een niet-gemotiveerde weigering van het terugnameverzoek, zodat zij op het eerste gezicht op goede gronden en in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 overgingen tot een verzoek tot herziening van het terugnameverzoek. De verweerder merkt in de nota met opmerkingen

pertinent op dat de Belgische autoriteiten met de vereiste spoed overgingen tot dergelijk verzoek tot herziening. De termijn van drie weken na het negatief antwoord, zoals bepaald in voormeld artikel 5.2., werd ruimschoots ontmoet daar amper vier dagen zijn verstreken tussen de weigering en het verzoek tot herziening. De verweerder wijst er tevens terecht op dat artikel 5.2. van de verordening 1560/2016 slechts bepaalt dat de aangezocht lidstaat zich beijvert om binnen de twee weken te antwoorden op het verzoek tot herziening. Een sanctie op de overschrijding van deze termijn wordt niet bepaald.

Waar de verzoeker ervan uit lijkt te gaan dat een (impliciete) aanvaarding van het terugnameverzoek tevens aan de orde is wanneer niet binnen de twee weken wordt geantwoord op het verzoek tot herziening, merkt de Raad samen met de verweerder op dat dit betoog niet strookt met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003 dat voorziet dat het verzoek tot herziening *“er in geen geval toe [leidt] dat de in [...] artikel 20, lid 1, onder b), van Verordening (EG) nr. 343/2003 bedoelde termijnen opnieuw ingaan”*.

In casu hebben de Duitse autoriteiten vijf maanden gewacht om op het verzoek tot herziening te antwoorden. Dit gegeven kan echter de Belgische staat niet ten kwade worden geduid en nog minder kan worden ingezien op welke juridische grondslag de verantwoordelijkheid van de bevoegde lidstaat in dergelijk geval zou overgaan op de verzoekende lidstaat, dit is België. De Raad benadrukt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de Duitse autoriteiten in hun initiële weigering van 10 maart 2016 aangaven dat zij zelf de Belgische autoriteiten zouden informeren omtrent het resultaat van dit verder onderzoek. Desalniettemin hebben de Belgische autoriteiten prompt gereageerd met een officieel verzoek tot herziening in toepassing van artikel 5.2. van de verordening 1560/2003. Er kan de diensten van de verweerder dan ook geen gebrek aan diligent handelen worden verweten. Er valt niet in te zien waarom de verweerder zou moeten overgaan tot een nieuw verzoek tot herziening, een dergelijk hernieuwde aanvraag tot heroverweging is overigens niet voorzien in de Dublin III-verordening, noch in haar uitvoeringsverordening. Dit geldt *in casu* des te meer nu de Belgische autoriteiten in hun verzoek tot herziening er nadrukkelijk op hebben gewezen dat zij een snel antwoord verwachtten in lijn met de algemene doelstelling van de Dublin III-verordening dat *“snel [moet] kunnen worden vastgesteld welke lidstaat verantwoordelijk is, teneinde de daadwerkelijke toegang tot de procedures voor het toekennen van de vluchtelingenstatus te waarborgen en de doelstelling om asielverzoeken snel te behandelen, niet te ondermijnen”*.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker bij zijn verzoek in Duitsland een andere identiteit opgaf dan deze die hij vermeldde ten aanzien van de Belgische asielinstanties. De verzoeker ligt dan ook mede zelf aan de oorzaak van het gegeven dat één en ander diende te worden geverifieerd en dat dit enige tijd in beslag heeft genomen. Dienaangaande rijst dan ook tevens de vraag naar het geoorloofd belang dat de verzoeker kan doen gelden bij zijn kritiek ter zake, naast nog het feit dat de verzoeker geen enkel artikel van de Dublin reglementering aanhaalt en ook de Raad niet inziet op grond waarvan een overschrijding van de redelijke termijn bij het antwoord van de aangezochte lidstaat, tot gevolg zou hebben dat de bevoegdheid voor het behandelen van het verzoek om internationale bescherming overgaat op de verzoekende lidstaat. Een eventuele schorsing op grond van onderhavig middel kan de verzoeker op het eerste gezicht dan ook niet tot voordeel strekken.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat een termijn van een paar weken tussen het uitdrukkelijke terugname-akkoord van 17 augustus 2016 en het treffen van het thans bestreden overdrachtsbesluit, op het eerste gezicht geenszins als onredelijk lang kan worden beschouwd.

Een schending van de redelijke termijn of de termijnen vervat in artikel 25 van de Dublin III-verordening blijkt op het eerste gezicht dan ook niet.

Het tweede middel is niet ernstig.

2.3.2.3. Nu geen ernstig middel wordt aangebracht, is niet voldaan aan de twee van de drie cumulatieve voorwaarden om tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid over te gaan, zoals opgelegd in de artikelen 39/82, § 2, van de vreemdelingenwet en artikel 43, § 1, van het PR RvV.

Deze vaststelling volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verwerpen.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid, van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen september tweeduizend zestien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE